

Aleš Misař

Sonet, který mi nasněžil

Oblaky odkojená zem se bělá,
Ty mi to říkáš postaru - prý sníh.
Víc fantazie! Byl to tanečník,
vzal vločky do víru, spát už jsi chtěla

a on tě svedl! S oknem na očích
jsi tančila po uši uzardělá,
krystalky foukala mu s čela
a nedbala, že cíchy rozmočí.

To bylo v noci, k ránu jsi jej shodila
spolu s peřinou, on padl naznak
na jehlánky střech a omdlel do bíla.

A scéna po něm zasněžená, prázdná.
Když zbělá zem, kdo se tu červená?
Ty, nestydo? Ne, tanečník jsem já.

3. 1. 10